

šMindig szerettem rajzolniö

Interjú Fejes Orsolya Sarolta akrilfest vel

Susy B.: Szívdobogató élmény, ha valaki az első kiállítását rendezheti. Még nagyobb öröm és büszkeség, hogy egy magyar művésznek külföldön van erre lehetősége. Ma, 2009. május 4-én 5 órakor az Ishøjban lévő Kultur Cafè-ban kerül sor kiállításod megnyitójára. Milyen gyermekkori emléked van a festéssel, rajzolással kapcsolatban?

Orsolya: - A családi történetek szerint már gyermekkoromban nagyon jó volt a mozgáskoordinációm és a finom motorikus mozgásom. Ezt bizonyítja az, hogy már zsenge óvodás koromban sikerült vonal mentén színeznem, amire szüleim természetesen végtelenül büszkék voltak. Ezen képességem azonban háttérbe szorult, ill. rejtetté vált. Saját emlékezetem szerint mindig is szerettem rajzolni, és a másolások nagyon jól mentek, de egyéb alkotásaimmal nem igazán voltam megelégedve.

Susy B.: - Tanulmányaid során mennyire szeretted a rajzot és a művészettörténetet, illetve melyik részét vagy stílusirányzatát szeretted és miért?

Orsolya: - Minden olyan tanórát szerettem, amely kapcsolatban volt a kreativitással, kézművességgel. Egész egyszerűen megszűnik a világ, amikor festek, horgolok vagy varrok. Általában a tevékenységeket szerettem, nem pedig az elméletet, de azt hiszem, talán az impresszionizmus áll hozzám a legközelebb. Számomra van benne valami álmyszerű és harmonikus. Szeretem az impresszionista színeket és formákat. Mindig szerettem rajzolni, de szinte csak dekorálásra (boríték, meghívó, ajándékcsomagolás) használtam ezt a tudásom, mert úgy gondoltam, nem vagyok elég jó ahhoz, hogy „igazi festő” legyek.

Susy B.: - Hogyan kerültél Dániába, miért pont ide jöttél?

Orsolya: - Mindig is vágytam arra, hogy külföldre menjek, megtapasztalni egy másik kultúrát, más szokásokat. Sokáig azonban erre nem volt lehetőségem. Az egyetem után azonban úgy éreztem, hogy ki kell valami mást próbálnom, meg kell tapasztalnom, milyen is az élet külföldön. Sok irányban tapogatóztam, és végül ide, Dániába kaptam egy ösztöndíjat egy højskole-ba, amit örömmel elfogadtam. A højskoleban kezdtem el igazán komolyabban foglalkozni a kézművességgel.

Susy B.: - Hogyan kerültél Dániában kapcsolatba a művészetekkel?

Orsolya: - A højskole támogató, biztató légkörében, illetve a rengeteg kreatív, kézműves foglalkozás keretében tudtam több mindent kipróbálni, úgymint festés, fazekasság, üvegegetés, nemezelés és ezüstékszer készítés.

Susy B.: - Részt vettél-e már művészeti alkotótáborokban, ill. volt-e már alkotásod kiállítva?

Orsolya: - Gyermekkoromban kétszer voltam kézműves táborban: egyik alkalommal tűzzománcolni tanultam, másik alkalommal pedig fazekasságot. Ez volt életem első kiállítása, ha a højskole családi napját nem számítjuk bele.

Susy B.: - Miért pont az akrilfestés tetszett meg? Más területen is kipróbáltad magad?

Orsolya: - A különböző technikák különbözőképpen fejezik ki ugyanazt az érzel-

met, hangulatot, és ezért minden hangulatnak, érzelmenek, „történetnek” megvan a maga „kifejezési módja”, technikája. Számomra a legtöbb esetben az akrilfesték az az eszköz, amellyel legjobban meg tudom jeleníteni, ami bennem van. Kipróbáltam több dolgot, és viszonylag sok képem készült szénrel, pasztellkrétával, valamint olajkrétával. A képek, amikor formálódnak bennem, „megmondják”, hogy milyen eszközt, milyen méretet kell használnom. Ők választják ki a megjelenési formát. Lehet, hogy ez kicsit furesán hangzik, de a képeimet nem tudnám más méretben, más technikával elkészítve elképzelni, csak jelenlegi állapotukban.

Susy B.: - Mit érzel, amikor festesz?

Orsolya: - Egyszer írtam egy „verset”, amely talán a legjobban fejezi ki azt az érzést, amit festés közben érzek, amikor semmi más nem fontos, amikor csak én vagyok és az ecset. Itt a „vers”:

Mikor nem számít az idő, a hely,
Mikor nincs múlt, jövő, kizárólag csak a jelen,
Mikor nincsenek zavaró, felesleges gondolatok,
Mikor a test határai elmosódnak,
a lélek és a világ eggyé válnak,
Mikor a sejtek saját életet élnek,
s maguktól teszik, mit tenniük kell,
Mikor érzed, ettől több s jobb
már nem lehet s nem is kell.
Akkor érted el az elérhetetlen tökéletesség
mindent elsöprő élményét!

Susy B.: - Milyen élmény ihlette az *Öreg hinta* és a *Történetek fája* című képeket? Mit szimbolizálnak az egyes képelemek?

Orsolya: - Az igazat megvallva nem szeretem elmesélni a történeteimet, mert úgy gondolom, minden emberben más történet jelenik meg egy-egy kép láttán. Ha már történetet kell mondani, akkor azt mondanám, hogy a leszakadt hinta a régmúlt, távolba veszett, gondtalan gyermekkor szimbolizálja. A *Történetek fája* című képben több, általam készített kép fellelhető. Nekem a fa az életet, az egyéni fejlődést szimbolizálja. Minden ember életében vannak hosszabb-rövidebb, ámde jelentős történetek, és ezekből a történetekből jelenítettem meg párat a *Történetek fája* képben: a szomorúságot, az örömet, a szerelmet, a gyermekkorban továtűnő játékoságot.

Susy B.: - Miért szeretsz maszkokat festeni?

Orsolya: - A maszkok az emberek arcai. Minden ember más és más arcát mutatja a különböző helyzetekben, társaságokban. Mindegyiknek megvan a helye, hangulata. Sok ember meg akkor is mosolyog, amikor a kínok kínját éli át, míg mások fájdalmat mutatnak, mikor nem is azt érzik. A maszkok arról szólnak, hogy mit, illetve mit nem mutatnak magukból az emberek.

Susy B.: - Említetted, hogy szeretsz sorozatokat festeni, például a fákat ábrázoló képek. Mi az indíttatása ennek, és mi a célod a sorozatképekkel?

Orsolya: - Ha már az előbb is a történetekkel magyaráztam a képem, most is azzal teszem. A sorozataimban egy nagy történet pillanatkepeit szeretnem megmutat-

ni, és inkább egy hangulatot kifejezni, semmint az egész történetet elmondani. A három fám az emberi fejlődés állomásait mutatja: a gyermekkort, az ifjúkort és az érett felnőttkort. Az olajkréta rajzaim pedig kapcsolatok pillanatait mutatják: a harmóniát,



a viszonzatlan szerelmet, az egységet és a generációk eltérő útjait.

Susy B.: - Művészeti terveid?

Orsolya: - A festés a kreatív kézművesség számomra hobbi. Eredeti szakmám pszichológus. Szeretnem viszont ezt a kettőt összekombinálni a művészet terápia keretein belül. Úgy gondolom, hogy a kreatív, alkotó tevékenységek nagyon hasznosak lehetnek a személyiség fejlődésében. Az alkotó tevékenységben ki tudnak fejeződni olyan gondolatok, érzések, amelyeket a személy nem tud megfogalmazni, illetve amelyek csupán a tudatalattijában léteznek. Mikor azonban ezek a tudatalatti „dolgok” kifejeződnek, az ember már tud velük foglalkozni, törődni. Olyan ez, mint a rettegés. Ha rettegünk, és nem tudjuk annak okát, akkor majdnem belepusztulunk. Viszont, ha megtudjuk, mi is az, ami kiváltja a rettegést (pl. egy farkas) akkor már tudunk ellene tenni, tudunk ellene védekezni. Így van ez a bennünk megbúvó lelki folyamatokkal is. Hatnak ránk, de mivel nem ismerjük őket, nem tudunk tenni ellenük. Ha azonban egyszer a felszínen megfogalmazódnak, akár szavakkal, akár képekben, rögtön tudunk velük foglalkozni, meg tudjuk őket ismerni, esetleg meg tudjuk őket szüntetni.

Susy B.: - Mi a művészi hitvallásod, van-e kedvenc művészed?

Orsolya: - Művészi hitvallásom talán a fentebb leírt „vers” lehet. Elsősorban a

festés örömeért festek. De nagyon jó érzés az is, ha az emberekre hatnak a képeim, ha el tudok bennük indítani valamit, például egy érzést, hangulatot. Kedvenc művészem nincsen. Inkább képek vannak, amik megfogtak, amik jelentenek számomra valamit. Ilyen például Rippl-Rónai József *Rózsát tartó nő* című festménye. De az impresszionisták állnak a szívemhez legközelebb.

Susy B.: - Hogyan viszonyulsz a közönséghez, mit akarsz láttatni, esetleg mire akarsz felhívni a figyelmüket?

Orsolya: - Csak azt tudom megmutatni, ahogyan én látom a világot, amit érzek. Saját szubjektumom jelenik meg minden képemben, és örülök minden egyes pillanatnak, amikor a képeim hatással vannak másokra, megérintenek másokat.

Susy B. (Baják Zsuzsanna)





Bemutakozó

1983-ban születtem Budapesten. Szerencsére azonban gyermekkoromat Budapesttől 20 kilométerre, egy csendes faluban töltöttem. Kislánként is imádtam az ajándékaimat saját magam készíteni, és mindenféle új technikát kipróbáltam. Az év fénypontja mindig az augusztus 20.-ai kézműves vásárok voltak, ahol minden szakmába bepillantást nyerhetett az ember, és akkoriban még az a lehetőség is megadott, hogy mindezeket személyesen ki is próbálhattam.

Művészi képzést sajnos nem sokat kaptam, de szüleim bíztattak, táborba küldtek (fazekas, és tűzzománcos tábor). Művészi képességeimet hobbiként próbáltam, pszichológus lett belőlem. Sokáig csak ajándéktárgyakat készítettem horgolással, szalvéta-technikával, gyöngyfűzéssel, és mindenféle anyagok különböző módon való összekombinálásával.

Két éve kerültem Dániába, egy højskole-ra, ösztöndíjjal. Az iskolában kaptam rá igazán a művészetet ízére. Volt alkalmam kerámiázni, üveget égetni, festeni. Ott jöttem rá arra, hogy a bennem lévő feszültséget, érzelmeket, a legjobban kézműves, vagy művészi formában tudom megjeleníteni. Képeimet elsősorban a készítés örömeért festem, rajzolom. A tevékenység, az alkotás a lényeg, nem a kész termék. Örülök, ha másoknak is tetszenek az alkotásaim. Többen állították, hogy szépek, illetve azt, hogy „megérintik” a képeim. Lehetőséget kaptam, hogy kiállítsam a festményeimet Ishøjben.

Pszichológusi szakmám fontos a számomra, ugyanúgy az „alkotás” is. Éppen ezért szeretném összekombinálni ezt a két dolgot a művészetterápia keretein belül. Hiszek abban, hogy az alkotás öröme, az úgynevezett „flow élmény” gyógyító hatású lehet. Igazán akkor lehet másokat megérinteni, egy alkotással, ha az az alkotó legbelső énjéből fakad, és valami olyat mond el, amit a szavak nem képesek kifejezni.

Pillanatokat, érzéseket, hangulatokat, történeteket festek, rajzolok. Saját pillanataimat, érzéseimet, történeteimet, amik olykor egybecsengenek másokéival, és ez örömet jelent számomra.

Munkáim megtekinthetők: <http://picasaweb.google.hu/orsolya.fejes/Festmenyek#> címen.